

Якщо під терміном «робоча сила» законодавець мав на увазі певні машини чи інші механічні пристрої, то вжиття такого терміну у даному випадку є також некоректним. Об'єктом правовідносин, що складаються при експорті та імпорті машин чи інших механічних пристроїв, є не робоча сила, а товар. Так, Українська класифікація товарів зовнішньоекономічної діяльності виділяє таку групу товарів, як «реактори ядерні, котли, машини, обладнання і механічні пристрої; їх частини», що позначається кодом 84.

Виходячи з вищенаведеного, вважаємо, що експорт чи імпорт робочої сили в сучасних умовах є неможливим і такі словосполучення, як «експорт та імпорт робочої сили» чи «перетинання митного кордону України робочою силою» є некоректними. Таким чином, вважаємо за необхідне виключити з абзацу другого частини першої статті 4 Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» слова «та робочої сили», а також виключити з частини першої статті 377 Господарського кодексу України слова «та/або робочою силою».

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф.. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. – Харків: Консум, 2001. – 656 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://all-sci.net/teoriya-prava-gosudarstva/obekti-pravovidnosin.html>
2. Щетинін А.І. Політична економія. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.ws/10611207/politekonomiya/robocha_sila_tovar_protsets_stvorenniya_dodatkovoyi_vartosti
3. Кириченко В.М. Теорія держави і права. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pidruchniki.ws/16011013/pravo/pravovidnosini>
4. Пункт 3 Класифікації зовнішньоекономічних послуг (КЗЕП), затвердженої наказом Державного комітету статистики України № 69 від 27.02.2013. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ukrstat.gov.uk/norm_doc/2013/69/69_2013.htm

Безспірність вимог як ознака неплатоспроможності боржника

Тищенко Ю.В., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС, кандидат юридичних наук, доцент

Однією із ознак, що визначає стійку неплатоспроможність боржника та є підставою порушення справи про банкрутство є наявність безспірних вимог кредитора.

Відповідно до частини третьої статті 10 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (далі – закон про банкрутство), безспірні вимоги кредиторів – це грошові вимоги кредиторів, підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, і постановою про відкриття виконавчого провадження, згідно з яким відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника.

Безспірність як ознака неплатоспроможності боржника має важливе значення для ініціювання процедури банкрутства. Адже, якщо кредитор пред'являє грошову вимогу боржнику, а останній не погоджується з її правомірністю, то в цьому випадку відсутня неплатоспроможність. Тобто боржник свідомо не погашає грошову вимогу кредитора, хоча має таку можливість. В цій ситуації ми не можемо говорити про стійку

неплатоспроможність, як підставу для провадження у справі про банкрутство.

Як відомо, суб'єкти господарювання мають право звертатися до господарського суду за захистом своїх порушених або оспорюваних прав і охоронюваних законом інтересів.

Крім того, розділом II Господарського процесуального кодексу передбачене досудове врегулювання господарських спорів. Одним із способів такого досудового врегулювання є претензійний порядок вирішення суперечки.

Отже, якщо кредитор пред'явив претензію боржнику, де вимагав погасити наявний борг, і кредитор, розглянувши претензію, визнав зазначені в ній вимоги, чи є це підставою вважати, що між сторонами відсутні спірні вимоги і кредитор, відповідно, набуває право на звернення до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство?

Аналізуючи положення закону про банкрутство (хоча, відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення процедури державної реєстрації припинення підприємницької діяльності фізичних осіб - підприємців за заявничим принципом» від 13.05.2014 року його норми втратили пріоритет перед іншими законодавчими актами України у врегулюванні відносин, пов'язаних з банкрутством) відповідь повинна бути негативною. Про це свідчить вже згадане визначення поняття «безспірних вимог кредитора», де ці вимоги повинні бути підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, і постановою про відкриття виконавчого провадження.

Також, статтею 15 закону про банкрутство визначено підстави для повернення та відкликання заяви про порушення справи про банкрутство. Як одну з підстав повернення заяви передбачено неподання заявником-кредитором доказів неспроможності боржника виконати грошові зобов'язання у встановленому розмірі протягом трьох місяців після відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено Законом.

Підтверджує цю тезу і Інформаційний лист ВГСУ від 28.03.2013 № 01-06/606/2013, в частині восьмій якого зазначено, що лише судове рішення за відсутності виданого на його підставі виконавчого документа та постанови органу Державної виконавчої служби про відкриття виконавчого провадження не може бути підтвердженням безспірності грошових вимог. При цьому виконавчий напис нотаріуса не може вважатися доказом безспірності грошових вимог [1].

Отже, підтверджені грошові вимоги будь яким чином, ніж шляхом винесення судового рішення, що набрало законної сили, і прийняття постанови про відкриття виконавчого провадження, не дають підстав вважати про наявність безспірних грошових вимог, як ознаки неплатоспроможності боржника.

Проте, наразі, господарські відносини, і комерційні, зокрема, активно розвиваються та адаптуються до сучасних прогресивних тенденцій та змін, таких як електронний документообіг та звітність, електронна торгівля, спрощена комунікація між учасниками господарської діяльності. Розвитку набувають і способи вирішення комерційних спорів (наприклад, медіація, як вид альтернативного врегулювання спорів набуває все більшого

поширення серед суб'єктів господарювання). Як вважаємо, враховуючи вищенаведене, не можна ігнорувати значення вирішення суперечностей між сторонами в досудовому порядку.

Досудовий порядок вирішення спору між боржником та кредитором як ознака безспірності використовується і вченими-практиками [2, с. 142].

І тому, питання визначення безспірності грошових вимог, в цьому аспекті потребує більш глибокого вивчення.

Список використаних джерел:

1. Про Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (у редакції Закону України від 22.12.2011 № 4212-VI) : Інформаційний лист ВГСУ від 28.03.2013 № 01-06/606/2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vgsu.arbitr.gov.ua/news/1171/>.
2. Поляков Б.М. Право неспроможності (банкрутства) в Україні : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / Б.М. Поляков. – К. : Видавничий Дім «Н Юре», 2011. – 560 с.

Збори та комітет кредиторів: поняття та повноваження

Біляєва А.М., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Тищенко Ю.В.*

У процедури банкрутства діють такі представницькі органи кредиторів: загальні збори кредиторів і комітет кредиторів. Юридичні особи – кредитори беруть участь у зборах і комітеті кредиторів через своїх представників.

Однією зі сторін справи про банкрутство є конкурсні кредитори (п. 13 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» - далі Закон про банкрутство), інтереси яких представляє комітет кредиторів, що обирається на зборах кредиторів. Проте, визначаючи представника комітету кредиторів як сторону у справі про банкрутство, законодавець чітко не визначив права та обов'язки такого суб'єкта процедури банкрутства, за допомогою яких можливо було б визначити його правовий статус у справі про банкрутство. Разом з тим ст. 26 Закону про банкрутство законодавцем було врегульовано порядок утворення і компетенція зборів кредиторів та комітету кредиторів, які за Законом не є стороною у справі про банкрутство.

Збори кредиторів є органом кредиторів, який реалізує питання правосуб'єктності кредиторів боржника у справі про банкрутство. Основне їх призначення в процедурі розпорядження майном – це прийняття рішень щодо визначення кількісного складу, обрання та переобрання членів комітету кредиторів, прийняття рішення про дострокове припинення повноважень комітету кредиторів і окремих його членів (ч. 5 ст. 26 Закону про банкрутство). Зазначені вище повноваження зборів кредиторів є їх виключеною компетенцією, які не можуть бути передані чи делеговані комітету кредиторів.

Натомість прийняття рішень зборами кредиторів про схвалення плану санації або його відхилення, про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, погодження мирової угоди до закінчення процедури розпорядження майном боржника (ч. 2 ст. 27 Закону) не є виключеною компетенцією зборів кредиторів, оскільки вищезазначені